

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Ijjas Antal*
Cím: *Ludvig Dénes*

Forrás: *Nemzeti Újság*

Bn

(Hely)

1942 júl. 7.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Ludvig Dénes

Idő

"1942"

Személy

LUDVIG DÉNES

1893—1942

A világesemények szeizmográfja, az újságíró tolla, megáll kezünkben egy pillanatra. A Nemzeti Újság főmunkatársa, egyik legnyájasabb és legmeghíttebb barátunk, az okos és finom Ludvig Dénes: halott. Szürke szemének okos és éles pillantása, vonásainak kedvesen ironikus mosolya már hosszú hónapok óta, január óta hiányzott a szerkesztőségéből. Szikár, de acélosan edzett teste egy akkor, januárban leküzdött szépszis utóhatásával viaskodott, hol legyőzve annak rombolásait, hol újra visszazuhanva a veszélybe. Utána most megszólal és hosszan csenget a telefon s töredezett szavak mondják halálhírét.

Hétfőn, az esti órákban.

Most, hogy meghalt, negyvenkilencedik évében volt életének s mint az egész magyar újságírói kar egyik legélesebb és

legszabatosabb elmejét tartottak számon. Középiskolái után tanárnak készült s fiatalságának tudományos érdeklődéséből mindvégig megőrizte mély vonzalmát a filozófiai kérdések iránt. Óriási filozófiai könyvtára volt, ritka és becses kiadványok egész sorával. A szerkesztőségi munka házágaiban, azokban az öt-tíz perces intervallumokban, amik a hírek hullámainak lüktetése között, a könyvmatosok egy-egy kiadásának érkezései között vannak, a telefon két hívása között, az újságokkal, kéziratokkal és papírlapokkal teleszórt asztalnál sokszor beszélt nekünk filozófiai kérdésekről, különösen filozófia történetiekről, az arisztotelizmus és platonizmus változásainak egymást kiegészítő görbéiként szerette látni az egymás után következő filozófiai rendszerek hullámlását s a hegelianizmusról keveseknek voltak Magyarországon olyan világos fogalmai, mint neki. Milyen kár, hogy nem írta meg a filozófia történetét. Kristályosan áttetsző, világos és briliáns mű lett volna, mint minden írása.

Újságírói pályafutása itt indult, a Központi Sajtó Vállalat keretében, az Új Nemzedék indulásakor. Azután más lapokhoz került. Mint újságíró kezdettől fogva a közéleti jelenségek foglalkoztatták. A napilapok politikai és várospolitikai rovatainál dolgozott, neki mgának kétizben volt várospolitikai hetilapja, — az egyiket ő maga alapította. Majd újra a Központi Sajtó Vállalathoz került vissza, mint a Nemzeti Újság főmunkatársa.

A Nemzeti Újság olvasói mind ismerték és szerették írásait. Mint politikai újságíró ebben a szakmában a legkitűnőbbek közé tartozott. Nemcsak híressé vált és sokat emlegetett „kolumnás” nagyriportjaival és újságtanulmányai-val, hanem, ami ezeknél talán még nehezebb és fontosabb: napról-napra író, esetleg névvel sem szignált-cikkeivel is. Az olvasóközönség, amely „megszokta”, hogy ezekből mindig pontos, hiteles és szemléletes képet kapott a politikai helyzetről: általában nem tudja, hogy egy-egy ilyen kép megalkotása mennyi utánjárásba és mérlegelésbe kerül és mennyire a tájékozottság és a lelkiismeretesség műve. Ludvig Dénes újságírói munkája ebből a szempontból bámulatraméltó volt. Valósággal egy kényes és érzékeny gépezet pontosságával és odaadásával mérte le és adta vissza az eseményeket. Információinak alaposágáról és hitelességéről, minden közlésének szabatos voltáról és a valósághoz szorosan tapadó hűségéről mindenki eleve meg volt

győződve, — egyszerűen azért, mert Ludvig Dénesnek ez volt az újságírói és emberi egyénisége. Feltétlen korrektségért, újságírói erkölcsének ezért a fényes és kényes voltáért, a politikai körök igen nagy megbecsülését és bizalmát élvezte, elsővonalbeli politikusoknak volt meghitt újságíró-barátja. Olyan újságíró, akinek barátságát keresték és megbecsülték. Ő pedig politikában és várospolitikában egyaránt kitűnően ismerte ennek az oly összetett, mondhatni, minden oldalú funkcionak, a politikának oly összetett és minden oldalú alanyát és hordozóját: magát az embert. Lényéről szólva, talán éppen ezt kellett volna kiemelni legelőször: átható és okos emberismeretét. Ebből a szempontból sok azonos vonása volt azokkal, akik szintén az emberre dolgoznak, mint anyaggal és ismeretanyaggal: a művészekkel és az orvosokkal. Sokszor, amikor egy-egy írását szövegezte, s ironikus mosollyal és villogó szemüveggel hajóit a papírlap fölé: olyan volt, mint biztoskezü, elegáns operatőr!

A könnyedség, biztonság és elegancia egész külső és belső lényét jellemezték. Azok közé az újságírók közé tartozott, akik súlyt, díszet és becsülést szereznek rendjüknek, éppen azért nem egy újságírói szervezetben töltött be megbecsült, s éppen az ő lényének sajátos vonásait, a lelkiismeretét és emberismeretét igénylő szerepet.

Tollunk most megáll és tiszteleg előtte. Frázis nélkül mondhatjuk, hogy harcban